ANUNȚURI

• Săptămâna viitoare, marți, de la ora 19, în sala mare a Teatrului vom avea bucuria să-i ascultăm într-un dialog despre viața de familie, pe **părintele Nicolae Tănase de la Valea Plopului** și pe părintele Ștefan. Această întâlnire mult-așteptată în perioada săracă în conferințe din pandemie, este posibilă cu ajutorul fraților de la *Asociația Sf. Iosif cel Milostiv*. În aceeași zi, dar de la ora 17, în sala festivă a Facultății de Teologie, va conferenția **PS Siluan**, episcopul românilor din Ungaria.

• În această perioadă două prunce din obște au primit Taina Sf. Botez: **Elena**, al patrulea copil al lui Mircea și al Anastasiei, și **Ilaria**, mângâierea dată de Dumnezeu părinților Adrian și Marina.

• S-au împlinit 40 de zile de când a adormit sora **Ileana**, mama părintelui Ionel Cotocea. Dumnezeu să o așeze cu drepții!

Asociatia
"Iosif cel Milostiv"
-Arad-

ASOCIAȚIA IOSIF CEL MILOSTIV ARAD

O mână întinsă către cei sărmani - Comunitate filantropica Arad

Vă invită la conferința duhovnicească

CE ÎNSEAMNĂ FAMILIA CREȘTINĂ

Invitați:
Pr. Nicolae Tănase
de la Valea Plopului
Pr. Ștefan Negreanu
Facultatea de Teologie Ortodoxă "Ilarion V. Felea" Arad

Sala Mare
Teatrul Clasic
"Ioan Slavici"
-Arad-

Marți, 10 Mai 2022, Ora: 18:30 • Intrarea liberă

Cei care doresc să susțină activitățile asociației noastre, cât și construirea unui așezământ social, cu posibilitatea de a oferi o masă caldă, pentru a ajuta oamenii nevoiași, o pot face donând în urna care se află la intrare sau în contul:
RO25BTRLRONCRT0560766101 - Banca Transilvania

ȘTIRI

• **Arhimandritul Nicodim Dimulescu**, Proinstarețul Mănăstirii Crasna din județul Prahova, a trecut la cele veșnice înainte de Sf. Paști. El a slujit biserica în acest loc timp de mai bine de 50 de ani. *(sursa: basilica.ro)*

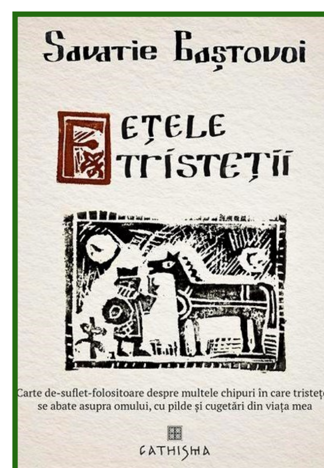
• Au început înscrierile la cel mai mare **Festival de Filme Ortodoxe din lume, Byzanfest, ediția 2022**. Competiția acceptă scurtmetraje și lungmetraje cu teme de spiritualitate sau de inspirație creștin ortodoxă. Termenul limită de trimitere a filmelor la cea de a șaptea ediție a festivalului este 1 august. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Ierom. Savatie Baștovoi -

FEȚELE TRISTEȚII

„Uneori, tristețea conviețuiește cu noi ca animalele sălbatice care se furișează fără să le vedem, ca o pasăre ascunsă sub acoperiș, ca șoarecele care fuge când se aprinde lumina. Simțim că este pe undeva, dar nu știm în care ascunziș al sufletului petrece. Alteori, tristețea e ca o degerătură într-o noapte de primăvară, despre care nu știm dacă a stricat floarea copacilor sau nu. Deși, între toate arătările tristeții, există și cea pe care Însuși Dumnezeu o trimite, odată cu fericirea lacrimilor celor curățitoare de păcate."

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

AUTONOMIA BOLNAVĂ

a omului fără de Hristos

> ***„În cazul pruncilor sau al celor bolnavi de demență, neputința fizică sau psihică nu îi face mai puțin uniți cu Hristos când se împărtășesc.***

În lumea de azi omul este asaltat de păreri, idei, concepte și chiar teorii „științifice" pe care nu are curajul să le conteste. Însă schimbarea pe care o aduc acestea este una esențială pentru conștiința creștinului care se străduiește să-și ducă viața într-un mediu secularizat și tot mai ostil.

Una dintre urmările viețuirii fără de Dumnezeu este demența, o boală ce a devenit comună între generațiile vârstnice și nu numai. Iată câteva întrebări pe care știința și medicina le ridică tot mai puternic în ultima vreme în legătură cu această boală:

- omul afectat de această boală mai poate fi considerat o persoană cu care se poate comunica?
- există un stadiu al acestei boli în care din subiect, bolnavul ajunge să fie considerat obiect fără viață?
- ce definește o persoană: utilitatea și funcționalitatea ei?

Filosoful grec Protagoras din veacul al V-lea înainte de Hristos a devenit celebru prin expresia sa: **omul – măsură a tuturor lucrurilor**. După ce Mântuitorul a dat **adevărata măsură a lucrurilor**, căci numai **Dumnezeu-Omul** este aceasta, a venit Renașterea care a redescoperit și pus pe tapet ideea grecului antic, de care s-a îndrăgostit tot Occidentul (și aici emblematic este faimosul portret al omului schițat de Leonardo da Vinci). De atunci, omul a redevenit autonom și dornic de control.

Când Tu încaleci caii Tăi și Te sui în carele Tale de biruință... (Avacum 3, 8)

„Mă văd pe mine asemenea unui cal rătăcind fără călăreț. Oricine îl află îl încalecă și îl duce unde îi e voia." (Avva Isaia) Acest cuvânt se potrivește oricărui creștin care umblă neînșeuat și neînfrânat duhovnicește. De îndată ce îl descalecă o patimă, îl încalecă alta. De îndată ce se satură de una, rămânând întru deznădejde, se lasă încălecat de alta, cu nădejdea deșartă că aceea îl va face fericit. Un astfel de om nu are un călăreț care să-l îndrepteze pe calea cea adevărată, fără a se abate spre dreapta sau spre stânga. Singurul călăreț care s-ar cuveni să fie întâmpinat cu bucurie este Duhul cel sfânt și puternic.

Iar în zilele noastre, **autonomia a ajuns la extrem prin controlul aproape total pe care omul a crezut că l-a dobândit asupra mediului și celorlalți oameni prin tehnologie**. Dreptul de a alege și de a controla este socotit scopul ultim al existenței umane. Însă demența a făcut ca omul să-și piardă autonomia pe care credea că o are. El era sigur că deține controlul asupra vieții și morții sale, dar Dumnezeu, printr-o boală precum demența, îi arată cât de efemer este acest control.

Oamenii de știință de azi despart cu totul unitatea lăsată de Dumnezeu între suflet, duh și trup. Astfel, ei văd ființa umană ca pe o materie moartă aflată în mișcare. Iar transplantul de organe nu a făcut decât să adâncească acest proces de reducere a persoanei: dacă funcția cognitivă este viabilă (respectiv centrii situați în partea superioară a creierului – neocortexul), atunci omul este privit ca o persoană. Dacă nu, el devine **un simplu ansamblu de părți componente ce pot fi folosite**. Din păcate, antropologia contemporană a ajuns să exacerbeze locul trupului în această ecuație, și, ca într-un sport extrem, a permis atitudini extreme față de trup, indiferent de riscuri și de principiile etice.

Dacă ar fi să comparăm moartea cerebrală, care duce la oprirea funcțiilor neocortexului, cu demența, care presupune o diminuare treptată, în timp, a acestor funcții, neoplatonicienii contemporani pot vedea o asemănare puternică între acestea două, omul devenind în ambele cazuri un simplu depozit de organe. De aici și până la a cere eutanasierea celor bolnavi de demență și folosirea organelor acestora nu mai este decât un pas.

Însă omul e mai mult decât biologie sau fizică ori chimie. Din păcate, prin această gândire despre autonomia omului, el este privit ca persoană doar dacă se poate îngriji de sine însuși în mod independent. Să nu ne mire că **acest mod de a gândi a dus la faptul că pruncii din pântecele mamelor nu sunt considerați persoane, pentru că nu sunt autonomi.**

J.C. Larchet, teologul francez, arăta că la cealaltă extremă s-au situat catolicii care au ajuns să separe trupul de om, considerând materialul drept ceva căzut, dacă nu chiar drăcesc. Însă Dumnezeu l-a făcut pe om trup și suflet și nicio parte a persoanei umane nu trebuie privită ca ceva imperfect sau inferior, căci toate le-a făcut Dumnezeu bune foarte. Când Mântuitorul a aflat de moartea lui Lazăr, El a lăsat în mod intenționat să treacă 4 zile până a ajuns în Betania, pentru că iudeii aveau credința că sufletul mai poate zăbovi în trup cel mult 3 zile de la moartea omului și astfel să fie încredințați de cutremurătoarea minune a învierii unui mort de 4 zile. Așadar, omul este întreg, deplin, doar trup și suflet împreună. Atâta vreme cât nu a murit cu trupul, sufletul e încă acolo, iar **omul este o persoană deplină, chiar dacă mintea suferă de o boală**.

Sf. Irineu de Lyon spune că sufletul și duhul sunt părți ale omului, dar ele nu reprezintă singure omul. Iar Sf. Grigorie de Nyssa arată că sufletul nu este anterior trupului, ci este făcut de Dumnezeu deodată cu acesta. Ca atare, și invers vorbind, în cazul unei persoane care suferă de demență, cum s-ar putea pune problema că trupul este singurul care rămâne?

Împărtășania este cel mai profund lucru care i se poate întâmpla omului, căci îi implică toate funcțiile, atât cele fizice (prin simțuri – văz, auz, miros, gust, pipăit), cât și cele metafizice. Omul mănâncă și apoi devine ceea ce mănâncă. Or, în cazul pruncilor sau al celor bolnavi de demență, neputința fizică sau psihică nu îi face mai puțin uniți cu Hristos când se împărtășesc, iar Împărtășania îi atinge ca persoană întreagă, trup și suflet.

Întorcându-ne la întrebările inițiale – despre omul devenit obiect, dacă suferă de demență -, **atâta vreme cât omul are posibilitatea unirii cu Hristos, nu avem dreptul să facem din el un simplu obiect!**

Dr. Daniel B. Hinshaw
(om de știință ortodox)

ÎN TĂCERE

P.N.

în tăcere

așteptți lumina să treacă

prin straturi adânci de durere

ai aflat

că dragostea-i mai veche decât

omul

de crezi - spune-i luminii

cât bine ți-a făcut

prin zări opace

raze necreate surâd transparenței

așteptând rugăciune

Cuvântul ce rupe tăcerea

trimite Lumina

prin straturi adânci de durere

săracul!”. Unii credeau, alții huleau, că adică Isaia săracul e vrăjitor și aduce prăpastie asupra satului. Ba unul mai arțăgos grăi că n-ar fi rău să meargă imediat și să dea foc colibei, iar pe Isaia să-l gonească din sat.

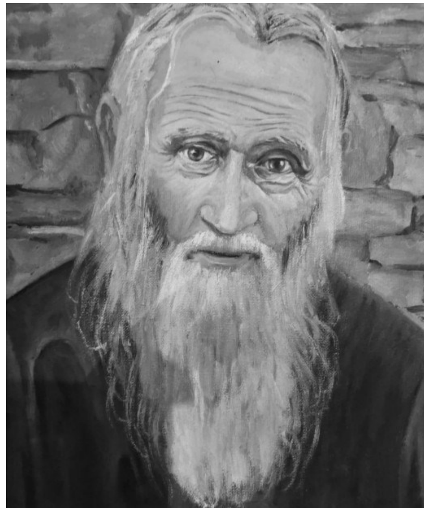
Însă gospodarul Tumeleacă zicea:

- Ce-aveți cu Isaia? El nu face rău nimănui și nu trage pe nimeni de mânecă să-l miluiască. E un om sfânt și acoperă satul împotriva mâniei Domnului, Care, dacă ar fi după dreptate, mult ar trebui să ne pedepsească după păcatele noastre.

Un alt om grăi liniștit: *Drept e, așa-i.*

În Joia Mare, Tumeleacă se duse și el la colibă. Văzu lumina jucând în ape lucitoare, iar din ea se desfăcu o vedenie ce aducea la chip chiar cu Mântuitorul. Pe urmă se duse la tata-părintele să-i spună ce a văzut.

Veni și Sfânta zi a Vinerei Mari. Spre miezul nopții, din mulțimea adunată la biserică, se alesese un pâlc de săteni și, înțeleși din ochi, deodată porniră spre coliba lui Isaia săracul. Noaptea era senină și mângâioasă. Stelele străluceau molcome pe cer, de parcă se rugau și ele. Gospodarii mergeau în tăcere spre marginea satului. Aveau în suflet și-o blândă

spaimă, gândindu-se ce vor face când vor vedea minunea. La ochiul mic de geam al colibei clipocea o lumină. Oamenii se apropiară în vârful picioarelor, stăpâniți de tăcere. Privind înăuntru, unul se trase înspăimântat, șoptind ușor: „*Doamne*!”. Privi altul – la fel; ceilalți tot așa. „*Doamne*!”, și amuțiră toți.

Ce văzură? În coliba săracă, Isaia sta întins pe lavița goală, având la căpătâi o lumânare de ceară. Dar nu era Isaia săracul, nu! Era chiar Mântuitorul, aidoma cu Cel pe care Îl văzuseră pictat pe Epitaf la Biserică. În palmele și picioarele uscate de suferință, precum și în coastă înfloriseră trandafirii, semne de sânge. Iar chipul îndurerat avea în jur o lumină albă, neclintită și străvezie.

Oamenii se traseră într-o parte, închinându-se. Tumeleacă se ruga: *„Doamne, Dumnezeule, nu ne lăsa!”*. Pe urmă pășiră în sat la părintele și-i spuseră ce văzuseră cu ochii lor. Iar tata-părintele le zise:

- Nu vă spăimântați și nici nu vă lăsați cotropiți de îngrijorare, căci în Cartea Sfântă se zice că în cel sărac sălășluiește Însuși Mântuitorul nostru.

A doua zi sătenii găsiră mort pe Isaia săracul în coliba lui și dacă ai fi stat să privești bine, chipul lui uscat aducea cu cel al Mântuitorul, așa cum se vedea cusut în Epitaful de la Biserică. Gospodarii îl îngropară în ziua de Paști, petrecându-l cu evlavie până-n țintirim. Tumeleacă zise:

- Ferice de Isaia săracul, că a murit cum a murit!

Altul zise:

- E semn mare pentru satul nostru.

La care Tumeleacă zise:

- Numai să ținem seamă de el...

versuri

Când cerul și-a vărsat lacrimile sale,
L-ai răsplătit cu cele mai frumoase culori;
L-ai sărutat și a apărut curcubeul iubirii,
Al legământului făcut odinioară
Omului pierdut în furtuna vieții;
Când ai pictat norii negri cu umbre aurii în jocuri de culori,
I-ai adunat în palma Ta și ai suflat vânt puternic să-i împrăștie;
Lăsând cerul senin îmbrățișat de soarele strălucitor,
Te-ai aplecat duios spre fiecare gâng-
ganie și firicel de iarbă,
Încredințându-i de dragostea Ta;
Te-ai întâlnit cu florile câmpului, lă-
sându-te ademenit de parfumul lor;
Te-ai oprit în fața cascadelor, ascul-
tându-le povestea,
Ai cuprins pădurea, lăsându-i ca dar
Taina Ta;
Ai mângâiat și ai sărutat tot,
Surprizându-le fiorii dragostei, într-
un oftat adânc;
Te-ai smerit până în adâncurile pă-
mântului, și ai înviat tot!

MARIANA (GERMANIA)

ISAIA SĂRACUL

Vă poftim să pătrundeți în lumea minunată și plină de credință a satului românesc de la sfârșitul veacului XIX-lea, descrisă cu deosebit har de scriitorul Al. Lascarov-Moldovanu. Vi-o oferim spre bucuria inimii și spre aducerea-aminte de limbajul binecuvântat al poveștilor copilăriei.

Zvonul se lăți în sat cum se răsfiră pe văi umbra norilor. Un sătean pe nume Tumeleacă veni la preot și-i spuse că văzuse în coliba lui Isaia săracul, o lumină mare și cum din ea s-a desfăcut o vedenie ce aducea la chip chiar cu Mântuitorul.

- *Taică părinte,* zise Tumeleacă, *iacă! Cu ochii aceștia am văzut! Ce-o fi asta? Semn mare pentru satul nostru acum în preajma Paștilor*.

Părintele tăcu, își duse mâna peste frunte și pe urmă grăi simplu:

- *Să ne rugăm lui Dumnezeu, Tumeleacă!*

Isaia era cel mai sărac din sat. Avea părul lung și citea adesea dintr-un Ceaslov. Stătea într-o colibă mică la marginea satului, iar în ea se aflau o laviță goală, un scăunel șchiop și o vatră rece. El nu făcea rău nimănui și-n calea oamenilor umbră multă nu arunca. Trăia simplu cu sărăcia lui și cu Dumnezeu în suflet. Oamenii, unii îi dădeau câte ceva, cei mai mulți, nu-l țineau de știre, ca omul prins numai de nevoile lui și străin între alții.

Isaia săracul nu ținea de rău pe nimeni, ci numai pe sine se asuprea și zicea:

- *Doamne, uită pe păcătosul robul Tău, Isaia săracul; uită-l cu bunătățile Tale și pedepsește-l, că drept e să fie așa, după faptele lui cele rele și păcătoase.*

Lua pe urmă un băț lustruit la cap și se pornea încet-încet spre schitul de călugări din apropiere, unde căpăta puțină milostenie și cuvânt bun. După aceea se întorcea la coliba lui și sta singur, numai cu Dumnezeu deasupra, și citea încet și gângăvit din Ceaslovul căpătat de la fratele Nicodim de la schit.

Se apropiau Sfintele Paști. Cerul se limpezise după lungile ploi, drumurile se zbiciseră sub căldura bună a soarelui, iar zările se bolteau largi spre marginea pământului. Copiii forfoteau pe uliță, iar gospodarii curățau curțile. Veneau Paștile.

La coliba lui Isaia săracul venise o babă ca să-l întrebe ceva despre o nevoie a sufletului ei, că auzise ea că are multă știință în capul lui. Isaia stătea pe lavița goală și privea în pământ. E drept că atunci se gândea la Mântuitorul, Care a zis că dacă unuia dintre acești frați mai mici ai Mei ai făcut, Mie Mi-ai făcut.

Când a dat baba cu ochii de Isaia, s-a oprit îndată în loc, a dus mâna la gură, de mirare a îngălbenit și i s-au muiat picioarele. Isaia i-a spus:

- *Ce-i, babă Catinca?*

Femeia a holbat ochii mari, a căzut în genunchi și a amuțit. Doar atât a putut să șoptească: *„Doamne!"* și pe urmă n-a mai putut îngăima nimic. Și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune și s-a plecat smerită în lutul colibei.

Isaia săracul nu putea pricepe ce e cu baba Catinca. Se plecă spre ea și cu mare blândețe îi puse mâna pe umăr. Femeia tresări și gemu iară: *„Iartă-mă, Doamne!"*. Era în Miercurea din Săptămâna Mare.

Când veni în sat, baba Catinca spuse lămurit cumătrului Dinu, vecinul:

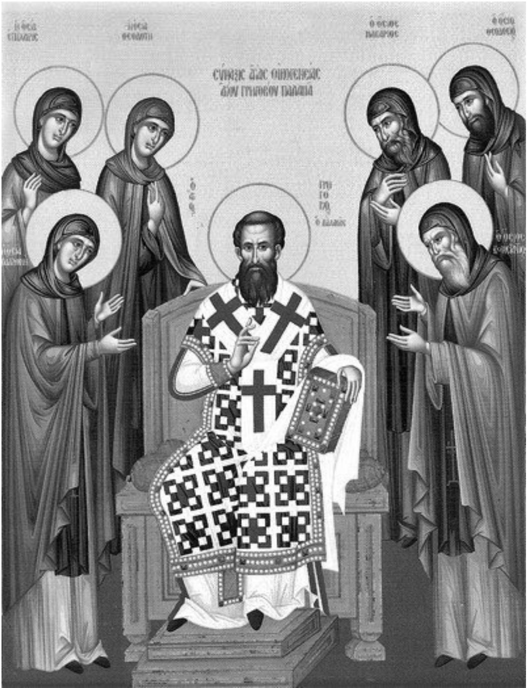
- *Cumetre, cumetre, ce mi-a fost dat să văd astăzi în coliba lui Isaia săracul!*

Gospodarul zise cu mirare:

- *Ce-ai văzut, cumătră Catincă?*

- *Ce să văd, cumetre? Credeam c-am să mor și n-o să am parte de așa de mare binecuvântare. Ajung la colibă și intru. Ce văd înăuntru? Pe lavița săracului cine crezi că stătea? Chiar Domnul nostru Iisus Hristos, în carne și oase, cum Îl vezi în icoana din dreapta Altarului! Stătea și Se uita în jos. Când S-a uitat la mine, mi-am pierdut cumpătul, am căzut în genunchi și-am amorțit. Mi-a grăit două vorbe, dar eu n-am auzit nimic. Mi se dusese și auzul. Se uita la mine cu mare dulceață. Așa de strălucitoare era lumina din jurul Lui, că mi-am pierdut vederea.*

Cumătrul Dinu asculta și se minuna. Baba nu se vedea a minți și graiul ei era plin de adevăr și evlavie. Pe urmă, Joi vestea a împânzit tot satul. Om cu om de se-ntâlneau, asta își spuneau: *„S-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos în coliba lui Isaia*

PALAMA, o familie de sfinți

Cel între sfinți Părintele nostru Grigorie Palama s-a născut la Constantinopol în anului 1296, din părinți binecinstitori și aleși, Constantin și Kali. Evlavia familiei Palama era așa de mare încât s-ar putea zice că era una monahală, având în centrul ei numai rugăciunea.

Constantin Palama era senator, fiind sfetnic al împăratului Andronic al II -lea Paleologul. El trăia viața isihastă în toată plenitudinea ei. De aceea, deși se afla mereu la palatul imperial și se întâlnea cu o mare mulțime de oameni zilnic, sobrietatea și trezvia îl făceau să se întoarcă mereu spre sine și spre Dumnezeu printr-o **permanentă atenție și neîncetată rugăciune**.

Familia a avut 6 copii, 4 băieți și 2 fete, din care unul a murit de prunc, iar ceilalți au ajuns cu toții monahi. De îndată ce se nășteau, Constantin îi apropia pe copii de oamenii duhovnicești, deoarece considera că în acest fel ei ar putea fi modelați într-o legătură plină de afecțiune cu Dumnezeu

Iată acum o întâmplare petrecută în familia Palama. Odată au mers la Mănăstirea Sfântului Foca, călătorind cu corabia, ca să poată vorbi cu un stareț sfânt aflat acolo. Când erau deja pe mare, tatăl lui Grigorie și-a dat seama că nu aveau nimic să îi ducă părintelui, căci, grăbindu-se, au uitat acest amănunt. Constantin s-a mâhnit, însă a lăsat totul în seama lui Dumnezeu și s-a rugat să îi ajute. Apoi s-a aplecat și și-a înmuiat mâna în valuri, scoțând din apă un biban foarte mare. Arătându-l familiei sale, toți s-au minunat, cântând apoi cântări de laudă lui Dumnezeu cel ce face minuni. Ajungând la mănăstire, i-au povestit duhovnicului lor despre pescuirea neașteptată care era o binecuvântare de la Dumnezeu. Potrivit Patriarhului Filothei Kokkinos (1300-1379), cel ce a scris viața Sfântului Grigorie, asemenea întâmplări nu erau rare în viața familiei Palama.

Constantin Palama nu a trăit mult. Cunoscându-și mai dinainte plecarea de la cele vremelnice la cele veșnice, și-a lăsat dregătoria și s-a făcut călugăr. În 1303, la scurtă vreme după tunderea în monahism cu același nume, Constantin a adormit cu pace în Domnul. La moartea tatălui său, micul Grigorie încă nu împlinise șapte ani, fiind cel mai tânăr dintre frați.

Atunci când soția sa, mama Sfântului Grigorie, s-a apropiat de soțul ei, aflat pe patul morții, și l-a rugat să-i ceară împăratului favoarea de a-i lua copiii sub protecția sa din prietenie și respect, el nu a consimțit, ci, privind către icoana Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, a spus: „***îmi las copiii nu în grija acestor stăpâni efemeri și pământești, ci în grija împărătesei tuturor, Maica împărăției Cerurilor***".

Bunul nume al părintelui lor îi va face pe copii să-și dorească să-i calce pe urme. Atunci când Grigorie și frații săi au fost văzuți la palat, demnitarii de rang înalt sau cei de un rang inferior au spus: *„Aceștia sunt copiii sfântului"*.

Familia Sfântului Grigorie Palama a fost canonizată în ziua de 20 decembrie 2009, la prăznuirea Sfântului Ignatie Teoforul, prin hotărârea Sfântului Sinod al Patriarhiei Ecumenice.

I.-G.

Scoală-te, zidirea Mea, scoală-te chipul Meu și cel ce ești făcut după chipul Meu! Scoală să mergem de aici, din iadul cel de jos! Căci tu ești întru Mine, și Eu întru tine; o față [persoană] suntem, una și nedespărțită. Pentru tine Eu, Dumnezeul tău, M-am făcut fiu al tău. Pentru tine Eu, Stăpânul, am luat chipul tău, al robului. Pentru tine Eu, Cel se sunt mai presus de ceruri, am venit pe pământ și dedesubtul pământului. Pentru tine, omul, M-am făcut ca un om neajutorat, întru cei morți slobod. Pentru tine, cel ce ai ieșit din grădină, Eu din grădină M-am vândut Iudeilor și în grădină M-am răstignit...

SF. EPIFANIE DE SALAMINA (12 mai 403)

Lecția istoriei

Dezlegarea prezentului

PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (4)

Preot Ștefan

În 1948, majoritatea (peste 75%) bunicilor și străbunicilor noștri erau țărani. Iar ceea ce s-a întâmplat cu ei în momentul în care comuniștii au impus **colectivizarea**, ne urmărește pe noi acum. Dacă ne găsim puterile împuținate, dacă avem și alte probleme, toate sunt din această cauză. Putem spune că după venirea comunismului în România, avem de-a face cu decapitarea țării, adică a minții ei, a sufletului ei, a ce aveam mai bun.

Ce fel de decapitare? *Agrară* în primul rând. Dacă acum constatăm că nu a mai rămas mare lucru din satele noastre și ne vom întreba de ce, vom găsi în această decapitare agrară un mare răspuns. Apoi a fost vorba și de o decapitare *intelectuală*, pentru că cei mai luminați, mai buni și mai capabili oameni ai noștri au intrat în închisori; toți cei care au avut coloană vertebrală și au avut un cuvânt de spus. De asemenea, comuniștii au reușit o decapitare *socială*, adică a unei întregi clase sociale, care a fost distrusă. Decapitarea *politică* de atunci a născut viermii politici de acum, care se târăsc numai după ciolan. Apoi decapitarea *culturală*, din toate punctele de vedere. Și ce să mai vorbim despre decapitarea *religioasă*...

Revenind la țăranul român, la noi în țară, alături de URSS, s-a făcut cea mai dură reformă agrară din toate țările comuniste. Am fost „gubernie" sovietică și colectivizarea s-a aplicat la cele mai dure standarde comuniste, într-un stat în care 75% erau țărani. Și totul s-a făcut cu o mare perfidie.

În timpul primului război mondial, regele Ferdinand a mers prin tranșee și i-a întărit pe soldații români astfel: *dacă luptați cu vitejie, veți primi pământ, cum n-ați avut niciodată*. Astfel că, în 1921, în România a avut loc cea mai radicală reformă agrară din Europa: pe lângă pământul pe care-l avea, fiecare familie a mai primit aprox. 4 hectare.

În 1945, comuniștii veniți la putere, adică guvernul Groza, ca să înșele populația țărănească și să dobândească sprijinul românilor – căci majoritatea primilor comuniști erau fie ruși, fie evrei, fie unguri, fie țigani -, începe o nouă reformă agrară, declarând – ce minciună! – susținerea proprietății private mici țărănești. Mai dau câte un hectar unora sau altora, se creează Frontul Plugarilor și sunt crezuți.

Însă în 1948, când comunismul ajunge deplin la putere, va începe **colectivizarea**. Aceasta a ținut din 1949, până în 1962, având **2 faze**:

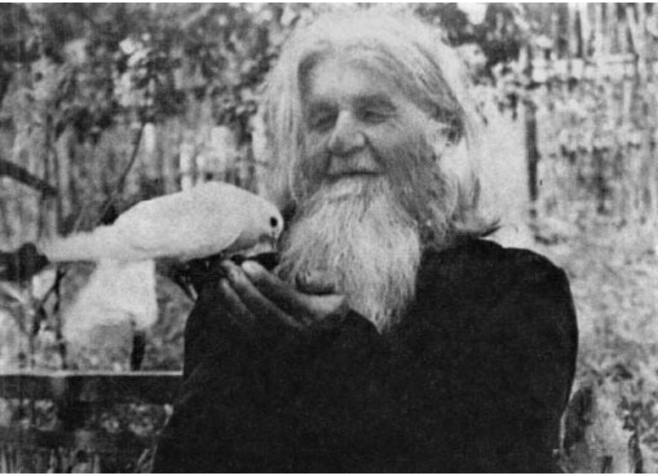
- **1949-1953**, când moare Stalin – marele Stalin, care ne-a adus libertate, cum trebuia să strige românii în lozinci („*Stalin și poporul rus libertate ne-au adus!*"). Până și lopata mare cu care lucrau în fabrici și uzine o numiseră inima lui Stalin. Și acum acesta nu mai era. Atunci încetează pentru un timp colectivizarea, căci murise „tătucu". Românii au fost bucuroși, dar nu au avut de ce. Sistemul și-a pus alt cap, poate nu atât de criminal pe față, dar mergând în aceeași direcție, căci Moscova s-a trezit mai ales după revoluția maghiară din 1956, continuând să implementeze chiar mai bine comunismul în toate țările aservite ei.
- **1956-1962;** s-a făcut o colectivizare nebună, astfel că niciun stat din Europa comunistă nu a avut un procent atât de mare de colectivizare: 96% din terenul arabil a fost confiscat de către stat. Iar reușita s-a făcut prin presiune, condamnări, procese... Cei mai harnici țărani au fost eliminați. S-a distrus solidaritatea dintre țărani prin crearea unei false opoziții între chiaburii satelor și țăranul simplu și fără prea mult pământ. Apoi au fost puși în frunte, cei mai de jos dintre oameni, analfabeți, chiar criminali, care executau întocmai ordinele primite. Averile au fost confiscate, iar oamenii deportați în Bărăgan (de exemplu, mii de bănățeni au fost duși acolo).

În 1962 se încheie procesul de colectivizare, rămânând în proprietatea țăranilor doar acele terenuri greu accesibile, de pe dealuri. În acel an, Gheorghiu-Dej a chemat la București 11.000 de țărani, ca o replică a celor 11.000 de țărani uciși în răscoala din 1907 (această cifră însă fusese umflată de comuniști), care să arate biruința proletariatului și a țărănimii, care așa de mult a biruit, încât li s-a luat totul. Atunci s-a declarat încheierea colectivizării în România.

Această colectivizare a însemnat în primul rând distrugerea sufletească a milioane de oameni, dezrădăcinarea lor. Faptul că în fost Iugoslavie, Ungaria sau Polonia, țăranii au rămas cu o mică proprietate agricolă, aceasta a însemnat pentru ei să mai dăinuie ca națiune, să mai aibă mintea întreagă și sufletul în oase ca oameni, să rămână altfel decât noi. De ce a fost atât de dură colectivizarea în România? Pentru că am avut cele mai multe Iude. Deși în Cehoslovacia și Bulgaria procentul de colectivizare era aproape de 90%, țăranii care munceau acel pământ erau plătiți ca muncitorii din fabrici. Pe când la noi cel mai de râs era țăranul care lucra în CAP. Ce pensii de batjocură primeau aceștia! Țăranul român a fost umilit, obligat să fure, că altfel mureau de foame. De aceea, când românii au scăpat de comunism, au fugit în toată Europa și o parte au început să fure.

Așadar, ca să înțelegem ce se întâmplă cu noi, trebuie să înțelegem ce s-a întâmplat cu neamul acesta în comunism, ce schimbări majore au fost impuse în sufletele românilor.

Cuvinte de întărire

„Ziua este pentru ascultare, noaptea pentru rugăciune"

SF. AMFILOHIE DE LA POCEAEV

Trăitor în plină perioadă comunistă (a trecut la Domnul în anul 1970), Sf. Amfilohie a cunoscut îndeaproape toate problemele apărute în societate și în fiecare suflet în parte din cauza decăderii morale și ateismului susținut de stat. El va fi ca un ghimpe în fața autorităților comuniste, care l-au urmărit, prigonit, arestat, alungat, iar, în cele din urmă, otrăvit, pentru a nu mai trezi conștiințele oamenilor care îl cercetau zi de zi în număr foarte mare. A fost canonizat după căderea comunismului și atunci au aflat despre el și celelalte popoare ortodoxe. Este prăznuit în data de 12 mai.

Iată câteva dintre cuvintele sale, care au ajuns până la noi.

Socotea că rădăcina păcatului celor **clevetitori**, nesățioși și lacomi constă în nepăsare și apatie sufletească.

Părintele nu avea o părere favorabilă despre privitul la **televizor**, susținând că acesta nu face altceva decât să înrobească și să răvășească sufletul omului. După ce privește diferite show-uri televizate, e puțin probabil ca cineva să mai simtă nevoia de a se ruga, și dacă vrea cu tot dinadinsul să o facă, nu reușește să se roage decât cu buzele, în vreme ce inima sa rămâne departe de Domnul. ***„Mântuirea nu este un lucru simplu.** Nu pot băga cu de-a sila modul de gândire mântuitor în capul nimănui. Munciți și rugați-vă voi înșivă! Dacă vrei să te mântuiești, fii orb, surd și mut"*.

O persoană care nu merge la biserică, nu se spovedește și nu primește Sfânta Împărtășanie este lipsit de harul Duhului Sfânt. Și aceasta face ca majoritatea societății să fie bolnavă psihic și sufletește. Aceste carențe pot fi compensate prin multă **rugăciune**.

Nu scăpa prilejul să afirme că și **copiii** sunt crescuți, în zilele noastre, neascultători, mândri, fără rușine, și apoi devin posedați de cel rău. Învățându-i smerenia pe acești copii, părintele îi sfătuia să își ceară iertare de la părinții lor. Este de trebuință ca omul să aibă în sufletul său dragoste pentru aproapele pentru a nu respinge pe nimeni sub nici un motiv.

Locuri anevoioase din Psaltire

Psalmul 118, vs. 45

„Am umblat întru lărgime, că poruncile Tale am căutat"

Origen zice că dragostea lui Dumnezeu face în sufletele oamenilor bună încăpere, căci **dragostea nu se strâmtorează**. Iar această dragoste către Dumnezeu este căutarea și isprăvirea poruncilor lui Dumnezeu. Că a zis Domnul: *de Mă iubiți, țineți poruncile Mele*. Drept aceea, **cel ce caută după dreptate poruncile lui Dumnezeu, întru desfătare umblă**, adică viețuiește întru lărgime. Fiindcă cel ce iubește pe Domnul toate le suferă și toate le rabdă, și, după cuviință, nu are nicio strâmtorare.